

Centrum sociálních služeb Jindřichův Hradec

Domov seniorů Jindřichův Hradec

Vám představuje

Projekt: Okolo Hradce II.

Červená Lhota (zámek)

V pondělí 31. července 2023 jsme se vydali na výlet za poznáním. Naplánovaná trasa výletu byla Červená Lhota – Deštná – Samosoly - Jindřichův Hradec.

Počasí nám od samotného rána přálo a my jsme se tak všichni mohli těšit na příjemný prosluněný den.

První cíl výletu byla Červená Lhota, kde jsme si prohlédli zámek a také jsme se seznámili s historií tohoto krásného místa a rádi se s vámi o ni podělíme.

Červená Lhota (německy *Rothlhotta*) je renesanční vodní zámek ve východní části jižních Čech na severu Jindřichohradecka. U něho se nachází stejnojmenná ves, nyní část obce Pluhův Žďár. Zámek s rybníkem, parkem a některými hospodářskými budovami je od roku 2001 národní kulturní památkou. Je ve vlastnictví státu (správu zajišťuje Národní památkový ústav) a je přístupný veřejnosti.

Historie

Zámek s odrazem na hladině

První písemná zmínka pochází z roku 1465. Gotická tvrz v údolí Dírenského potoka na žulovém skalním útesu vznikla již ve 14. století.

Přehrazením potoka hrází a odlámáním skalní šíje se skála změnila v ostrov. V roce 1530 se majiteli tvrze stali rytíři Kábové z Rybňan. Jan Kába z Rybňan nechal starou gotickou tvrz přestavět na pohodlnější renesanční zámček, zvaný od té doby Nová Lhota.

Pojmenování Červená Lhota se objevuje až od počátku 17. století, podle barvy zámku. Podle pověsti získal svou červenou barvu, když čert unesl nevěřící zámeckou paní, kterou na zámek přivedl rytíř Kába, a její krev pokryla stěny nesmazatelnou barvou. Lokální historické prameny se však nezmiňují o žádné události, s níž mohla legenda souviset.^[1]

Na konci 16. století získali zámek Růtové z Dírné. Jako utrakvistům jim ovšem byl majetek po bitvě na Bílé hoře roku 1620 konfiskován, i když se českého stavovského povstání nezúčastnili. V dobách třicetileté války vlastnil místní panství italský rytmistr Antonio Bruccio. Po jeho smrti koupil zámek v roce 1641 Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka. Po roce 1641 a v letech 1658–1678 probíhaly na zámku barokní přestavby, které proměnily šlechtické sídlo na letohrádek, kam Slavatové zajížděli z nedalekého Jindřichova Hradce.

Po vymření rodu Slavatů po meči v roce 1693 zdělila Červenou Lhotu po roce neteř posledního Slavy Marie Terezie. Provdlala se za Arnošta Bedřicha z Windischgrätze, kterému panství předala, a tím přešel letohrádek do rukou Windischgrätzů. Od poloviny 18. století se majitelé opět několikrát změnili. Za Ignáce Stillfrieda pobýval v letech 1796–1799 na zámku skladatel a spoluzakladatel německé opery Karl Ditters von Dittersdorf. Od roku 1835 vlastnili zámek postupně členové čtyř generací knížecí rodiny Schönburg-Hartenstein, německých říšských knížat. Jejich rod zámek obýval až do roku 1945, kdy jim jako německým občanům byl zkonfiskován. Poslední majitelé dali přestavět v polovině 19. století zámeckou věž a štíty upravit novogoticky. Mezi lety 1903–1913 byly za prince Johanna Schönburg-Hartensteina tyto úpravy odstraněny a nahrazeny památkově poučenou neorenesanční přestavbou

podle projektu architekta Humberta Walchera z Moltheimu, která dala zámku jeho dnešní podobu.

Popis

Zámek stojí na skále, která se přehrazením údolí a zvýšením hladiny vody stala ostrůvkem v zámeckém rybníku. Má uzavřenou čtyřkřídlou dispozici kolem čtvercového nádvoří. Přístup k zámku je po kamenném mostě. Uprostřed severního křídla proti mostu se nachází vstupní věž s barokním portálem z r. 1641.

Zajímavosti

Antonio Bruccio, majitel zámku v dobách třicetileté války, nejenže nechal postavit kamenný most vedoucí k zámku na místě staršího dřevěného, ale také založil v nedaleké Deštné lázně. Léčivý pramen zázračně objevila jistá Kateřina Urbánková v r. 1599 na místě později objeveného pramene: „Zjevil se jí na poli vysoký muž s mládenečkem nad sním bílým. Pozdvihl ruku k nebesům, hlavu třikrát sklonil a zmizeli. Na místě vyprýštily tři pramínkové léčivé vody.“

Svého času byly tyto lázně velmi oblíbeným místem, soutěžícím v popularitě i s Karlovými Vary. Dozvukem bývalé slávy je v dnešní době také již pozapomenutá značka minerální vody Deštenky.

Na zámku bylo natočeno několik filmových a televizních pohádek, jako například *Zlatovláska*.

Zdroj:[https://cs.wikipedia.org/wiki/Červená_Lhota_\(zámek\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Červená_Lhota_(zámek)) – Wikipedie (wikipedia.org)

Krvavá pověst z Červené Lhoty

Byla, nebyla ve 13. století na jindřichohradecku obec Jenczenslag a u ní gotická tvrz, anžto listiny z té doby se nezachovaly, nelze určit její počátek. Až l.p.1388 je panství připisováno Ondráčkovi ze Zásmuk, odjinud z Vlčetína. Podle jednoho z dalších vlastníků - Petra Lhotského ze Zásmuk se počíná obec s tvrzí zváti Lhotou. Pak opět v historických pramenech zeje díra, až do roku. 1530, kdy se lhotskými pány stávají rytíři Jan a Václav z rodu Kabů. Jan Kába se přičinil o přestavbu tvrze v renesanční zámek. Přehrazením Dírenského

potoka se zámek octl uprostřed hladiny, v níž se vzhlíží jako v zrcadle. Rytířskému rodu Kábů, jenž sídlil na Lhotě do roku 1597, je také přisuzována červená barva zámku. Poté, co Kábové prodali lhotské panství Rútovi z Dírné jde Červená Lhota z ruky do ruky. Roku 1620 ji Rútovi zabavil kyrysnický rytmistr Antonio Bruccio. Po jeho skonu ji získal rod Slavatů a posléze připadla rodu Windischgrätzů. Záhy přechází do rukou Františka de Paula z Gudenusu a přes rod Stillfriedů pak k Jakubu Veithovi. Od jeho dcery pak získává Červenou Lhotu poslední vlastník - rod Schönburg-Hartensteinů, jimž byl zámek po II. světové válce zkonfiskován.

V čase, kdy na zámku sídlili synové Jana Káby z Rybňan - katolík Bohuchval a utrakvista Jiří, vedlo jejich odlišné vyznání k neustálým sporům. Neuplynul den, aby mezi nimi nenastaly bouřlivé pŕtky, jež prý někdy končily i krvavými šrámy. Krvavé šarvátky prý byly příčinou, proč se koncem 16. st. počala Lhota červenat barvou i názvem.

V písemné historii Červené Lhoty, jež někdy byla zvána i Krvavou, zejí tajuplná prázdná místa, a tak pravá příčina, proč se zámek červená, není známa. Lidové vyprávění si však svou příčinu našlo.

Jak dceru zámeckého pána odnesl čert.

Svého času sídlil na zámku rytíř se svou ženou a dcerou. V radosti a vzájemné lásce těšili se z každého dne. Zvláště pak mezi dcerkou a matkou vzniklo velice pevné láskyplné pouto. Arciř jednoho dne postihla je krutá rána, matku sklátila závažná choroba. Zanedlouho vydechla naposledy a rytíř s dcerou si mohli oči vyplakat. Především ona se velice rmoutila a nesmírná bolest v jejím srdci zapříčinila, že víru v boha počala ztrácet. Bloudila po zámku jako bez duše a chmurnou beznadějí se v mysli zaobírala.

Otci neušlo její soužení. Netušiv nic o jejích temných myšlenkách, snažil se ji utěšit, anžto se domníval, že se utápí v žalu. Darmo ji však těšil, ona se soužila stále víc a víc. Co ji tíží mu nevyprávěla, jelikož se obávala, že by ji zle vyčinił za její hříšné myšlenky. S nesmírným sebezapřením chodívala s otcem každou neděli do kaple na modlitbu. Až jednoho nedělního rána čekal na ni otec marně. I vydal se do její komnaty, aby ji ke spěchu pobídl. Arci se zlou se potázal. Sotva vstoupil do dveří, propukla v ní všechna marnost a beznaděj. Osopila se na něj, že na modlitbu nepŕjde. Jako smyslŕ zbavená běsnila, že víra jí nic nepřináší a že nadarmo ztrácí čas modlitbami. V rozlíčení popadla ze stěny posvátný kříž a mrštila jím z okna do rybníku. V tom okamžení se zem otřásla. Na zámek padla černočerná tma, blesky hrozivě protínaly oblohu jeden za druhým a hromy burácely s ohlušujícím rachotem. Náhle, kde se vzal,

tu vzal, stál v komnatě ohavný, smrdutý čert. V mžiku se neurvale chopil hříšnice a v tu ránu byl pryč. Zůstal po něm jen závan pekelného dýmu. Hrůzou zkoprnělý otec jen zalapal po dechu. Po té co hrůza odtrnula, rytíř se pokřižoval, padl na kolena a horoucně se modlil za spasení dceřiny duše. Bylo arcíť pozdě, pekelná brána pohltila ji ve svém chřtánu.

Záhý se ozval křik vyděšených sloužících. I těžce se zoufalý otec zvedal ze země, aby pohlédl z okna. Dole spatřil několik sloužících, jak se křižují a ukazují nad okno, z něhož vyhlížel. Chvatným krokem spěchal na místo, kde stál hlouček služebných, pohlédl vzhůru a krev mu v žilách ztuhla! Jakoby nestačilo neštěstí, jenž jej právě potkalo, ďábel ještě zanechal na Lhotě znamení, jenž vlastním pařátem a krví jeho dcery učinil. Nad oknem se od bílé omítky zlověstně odrážel krvavý kříž, jako by hrozil peklem všem bezvěrcům či kacírům. I snažili se darmo tovaryši i mistři řemesla zednického kříž zabělit, pokaždé jeho děsivý krvavý odkaz pronikl přes bělobu. A jelikož kříž připomínající hrůznou událost drásal rytířovo srdce stále více, nechal původní bílou barvu zámku překrýt červenou.

Po nějakém čase počal v nočních hodinách bloudit po zámku přízrak v bílém hávu s křížem v ruce. To duše bezbožné rytířovy dcery nenalezla klidné spočinutí a za svůj hřích pykala i po smrti.

Zdroj:<https://babinet.cz/clanek-1711>

... a jedeme dál. Míříme do nedaleké Deštné a cestou si vyprávíme své zážitky a také vzpomínky na navštívené místo ...

*Na náměstíčku jsme se seznámili se zajímavou historií,
náměstíčko jsme si obešli a poseděli jsme v místní cukrárně.*

Historie města Deštná

Deštná se nachází v údolíčku zvlněné krajiny polí a lesů, stoupající od s oběslavských a veselských blat k pacovské a křemešnické vrchovině se střední výškou 585 m. Osu krajiny tvoří Deštenský potok, odvádějící vody do řeky Lužnice. Přirozené geografické a demografické seskupení obcí kolem Deštné – Světce, Rosička, Drunče, Březina, Lipovka, Vícemil, Červená Lhota a Jižná tvoří územní celek zvaný Deštensko.

V historické době byl náš kraj majetkem Slavníkovců a po sjednocení českých kmenů Přemyslovci získal zdejší území Vítek z Prčice. (1169).

Údobí trvalého osazení Deštné je možno posunout do druhé poloviny 12. století. Jméno zakladatele osady není známo, pojmenování Deštná se přičítá deštivé krajině, nebo vychází ze staroslovanského výrazu „deščeny“, t.zn. bidlový les snad v místě založené osady. Kolonizační vlna zavedla do zdejší krajiny německé kolonisty, kteří zde založili kostel zasvěcený svatému Ottonovi, bamberskému biskupovi; bylo dokončeno dispoziční řešení tržiště (náměstí, „rynku“) a navazujících ulic. Kostel sv. Ottona je v kamenné románské stavbě připomínán roku 1250.

Nejstarší držitel Deštné byl Oldřich I. Z Hradce. (baron de Novadomo) – jeho děd Jindřich založil v letech 1205-1237 Jindřichův Hradec.

První zachovalý písemný dokument o Deštné je darovací listina Oldřicha z Hradce z 25.7.1294, který uvádí Deštnou již jako městys (villa forensis – místo trhové). Současně jsou jmenovány i výše uvedené okolní vsi. Původní majitelé Deštné, Vítkovci – páni z Hradce, prodali toto „zboží“ v roce 1364 bratrům z Rožmberka, od nichž pochází také městský znak. Městečko bylo téměř na dvě století připojeno k choustnickému panství. Dobytčí trhy zřejmě vynášely, takže se Deštná rozrůstala a stala se městem. Městská práva a privilegia udělil Deštné Oldřich II. z Rožmberka. Nejstarší doklady o městských knihách a pečeti pocházejí z r.1418 a jsou uloženy v archivu (J.Hradec, nebo Třeboň). Deštná ležela na důležité křižovatce – Jindřichův Hradec – Tábor a Pelhřimov.

Předhusitské období se sociálními nepokoji zasáhlo i rožmberské statky na Deštensku. Mladý Oldřich z Rožmberka ve snaze otupit revoluční hnutí vydává r. 1418 řadě měst a obcí včetně Deštné právo volného odkazu majetku obyvatel. V tomto privilegii je Deštná nazývána městem a dostala také právo pečeti své listy pečeti se znakem rožmberské růže (červená růže ve stříbrném poli). Tento znak si Deštná podržela dodnes. Červená rožmberská růže je i na praporu, který obci Deštná potvrdil v roce 2000 Parlament ČR.

Za husitských válek byla Deštná vypálena a došlo k poklesu počtu obyvatel, obchodu i řemesel.

V roce 1531 získali dešenské zboží do zástavy páni z Jindřichova Hradce, ale v r. 1581 Petr Vok z Rožmberka městečko Deštnou vyplatil a opět připojil k choustnickému panství. Z této doby je zmínka o znovuvystavění vyhořelé dešenské radnice (dnes budova základní školy).

R. 1596 poslední Rožmberk Petr Vok prodal městečko Deštnou s kostelem, vsí Březinou a Višňovou a lesem s názvem Hora nad Deštnou Vilému Ruthovi z Dirného. Vilém Ruth rok nato koupil od Jana Káby z Rybňan Novou Lhotu s kostelem sv. Trojice, Novým Dvorem, chalupami pod Vícemilí a Jižnou a spojil všechno v nové panství Nové Lhoty Červené. Deštná pak měla vrchnostenský úřad až do roku 1848 v zámku Červená Lhota.

Po bitvě na Bílé hoře však mu byl pro jeho náboženské smýšlení (nebyl katolík) jeho majetek zabrán vrchním velitelem císařského vojska v jižních Čechách donem Baltazarem de Maradas a celé panství bylo později prodáno císařskému rytmistrovi veliteli jindřichohradecké posádky Italovi Antoniu de Bruccio. Bruccio se hodně staral o rozkvět dešenských lázní. Zemřel v roce 1638 a odkázal kostelíku sv. Jana Křtitele 300 zlatých.

Kostelík sv. Jana Křtitele

Roku 1599 byl objeven nad Deštnou zázračný pramen minerální vody a roku 1602 byl nad ním vystavěn kostelík sv. Jana Křtitele.

V době rekatolizace země se zde konaly poutě za velké účasti lidu, což založilo slávu deštenských lázní, vybudovaných v průběhu 17. století. Po smrti Antonia de Bruccio koupil červenolhotecké panství hrabě Vilém Slavata z Chlumu a Košumberku a pán na Jindřichově Hradci. Slavatové obdarovali Deštnou rozmnožením trhů, právem prodeje soli, výčepu vína v radním domě, r. 1687 také financovali stavbu deštenské kostelní věže.

Roku 1693 zdělila panství dcera Ferdinanda Viléma Slavaty Marie Terezie, po zději provdaná za hraběte Arnošta Fridricha Windischgreatze.

V majetku Windischgreatzů bylo panství Červená Lhota a tedy i Deštná do r. 1755, kdy jej v dražbě koupil František de Paula, svobodný pán z Gudenus.

V roce 1774 utrpěla Deštná pohromu velikým požárem, kdy vyhořela velká část městečka s radnicí a kostelem. I zvony se rozlily a shořely matriky a velká část městského archivu.

Ten v roce 1796 prodal Červenou Lhotu a statky Chválkov a Hojovice Ignáci, svobodnému pánu Stillfriedovi, který sem přišel ze Slezska. Přivezl si sebou Jiříka Klika, předchůdce zdejší provaznické rodiny Kliků a sluhu Vilhelma, který měl své potomky ještě v nynější Lipovce. Stillfried bydlel na Novém dvoře a založil vesnici Stillfriedov, nynější Lipovku. Tradije se, že své milenky provdal za selské synky a usadil je v této vesnici. Stillfried pozval ze Slezska na své panství zchudlého ve své době velmi významného hudebníka Karla Ditterse z Dittersdorfu, zakladatele německé opery, s jehož dcerou se oženil. Ditters ve stáří (60 let) byl velmi nemocný a úplně bez prostředků, zemřel v roce 1799 na Novém Dvoře a pochován je na deštenském hřbitově.

Lázně Deštná

PROČ SE ŘÍKÁ V LÁZNÍCH?

(Zpravodaj Deštenská – březen 2018)

Když jdeme o pouti na mši do kostelíčka sv. Jana Křtitele, říkáme, že jdeme „do lázní“. Proč „do lázní“?

K významnému objevu léčivé vody v Deštné došlo již v roce 1599. Podle pověsti zde vytryskly prameny. Zlatovlasý chlapec a bělovlasý stařec jim žehnali, když kolem šla Kateřina Urbancová. Tato žena dlouhodobě trpěla bolestmi hlavy. Napila se, omyla a bolesti zakrátko přestaly. V roce 1602 byl na místě pramene vystavěn kostelíček zasvěcen sv. Janu Křtiteli. Svatojanské lázně patřily v té době mezi nejvýznamnější lázně v Čechách vedle Teplic a Karlových Varů. Na oslavu sv. Jana Křtitele, 24. června, se do Deštné každoročně sjížděly davy poutníků. K velkému rozkvětu lázní došlo v době, kdy Deštnou vlastnil italský císařský rytmistr Antonio Brucci.

Lázeňská budova byla patrová. První patro bylo určeno bohatší klientele, přízemí sloužilo chudším klientům. Strídaly se zde pitné a koupací kúry. Předmětem léčení byla dna, revma a trávicí obtíže. Bohužel, v roce 1910 došlo ke zničujícímu požáru. Kromě budovy byly zničeny knihy, obrazy, rukopisy, cenné záznamy. Tehdejší majitelé, rodina Řezníků, neobnovila provoz lázní, ale začala se věnovat výrobě limonády s názvem Deštenka. Po prodeji provozovny v roce 1999 zde působí firma, která vodu stáčí do demižonů, které v kancelářích, bankách či provozovnách slouží jako zdroj pitné pramenité vody. V současné době pořádá hudební soubor sv. Jana Křtitele benefiční koncerty. Místní nadšenci se snaží, aby bývalá sláva lázní v Deštné byla zachována.

Vznik lázní ztvárnil kdysi místní kněz a malíř Bedřich Kamarýt. Mnohem později také místní učitel Josef Svobodný.

Škoda, že když nyní říkáme, že jdeme do lázní, jdeme pouze za historickým názvem. Ale léčit se musíme jinde.

Přesto se název „V lázních“ udržel po několik staletí. Tak silná byla lázeňská tradice v Deštné.

Jitka Šnorková

Zdroj: <https://www.destna.cz/volny-cas>

Roku 1807 zdědil panství Moric, svobodný pán Stillfried a ten ji r. 1820 prodal Terezii Veithové, provdané Neupauerové, která panství r. 1835 prodala knížeti Eduardu ze Schönburgu.

Ve druhé polovině 19. století se i v Deštné postupně rozvíjí obchod, živnosti a jsou zakládány různé spolky – divadelní, hasičský, čtenářský.

V celém regionu známé jarmarky a trhy soustřeďovaly do obce množství zájemců a přispívaly k obživě obyvatel městečka.

První světová válka byla obdobím veliké bídy a strádání, padlo v ní 55 deštenských mužů.

Vyhlášení samostatnosti Československa skončilo s třistaletou vládou Habsburků; v našem kraji ale nebyly vytvořeny podmínky pro rozvoj výroby a zaměstnanosti. Námezdně pracující hledali obživu v průmyslových krajích i v zahraničí.

Dramatické dny konce války a příchod Rudé armády (10.5.1945) zachytil ve své publikaci „Deštná ve dnech květnové revoluce“ zdejší rodák profesor dr. Josef Klik. Na pomník padlých na náměstí přibyla ke jménům z první světové války jména dalších obětí.

Zchudlé Deštensko opět nedostalo podporu k řešení místní zaměstnanosti; stovky obyvatel přesídlily do pohraničí a průmyslových středisek, další desítky dojížděly za prací do okolních měst.

Kostel svatého Ottona

Od padesátých do osmdesátých let se výrobní prostředí nezměnilo. Protože se nezměnila ani vybavenost, počet obyvatel dále klesal.

1968 provedena generální oprava kostela, později byla rekonstruována silnice z Jindřichova Hradce kolem nového mostu a vybudován vodovod; financování zajistil stát, obyvatelé přispěli dobrovolnou prací. V osmdesátých letech vznikla představa dlouhodobého rozvoje obce. Byla provedena rekonstrukce elektrorozvodu s dvěma trafostanicemi a částečnou kabelizací, rozvod plynu, kanalizace a čištění odpadních vod, byla postavena nová mateřská škola, rekonstruována budova pro školní kuchyni, v centru obce byla postavena nová restaurace a na ni navazující víceúčelový sál, bylo přestavěno kino a do provozu uvedeno nové zdravotní středisko.

V devadesátých letech vzniklo z jednotného zemědělského družstva družstvo vlastníků AGRA Deštná a. s.; s povinnými osobami se vyrovnalo vydáním akcií. V současné době se zaměřuje převážně na chov skotu a prasat a zkouší nové technologie ustájení dobytka a zpracování mrvy.

Provoznické muzeum Deštná

Vedle areálu zemědělského družstva vyrostla nová provozovna – žárová zinkovna s názvem SIGNUM, která zaměstnává kolem 20 pracovníků.

Po roce 1989 dostali v restituci potomci bývalého rodu Řezníků provozovnu sodovkárny. Výrobu přestavěli a nazvali novým jménem Fonteá a.s. Zklamání přinesl rok 2003, kdy majitelé postupně zastavili plnění limonád do tradičních skleněných lahví a přenesli výrobu do Veselí nad Lužnicí, kde začali s plněním do lahví PET.. Deštenská výroba byla uzavřena a prodána, o práci tím přišlo 30 lidí.

V kultuře byla Deštná vždy známa dobrými dechovými kapelami, aktivními divadelními ochotníky, chrámovou hudbou a zpěvem.

V roce 1998 otevřel poslední potomek slavného provaznického rodu pan Karel Klik v prostorách svého domu unikátní Provaznické muzeum, které je jediným svého druhu v Čechách a těší se stále velkému zájmu návštěvníků. Stoletá tradice místního tělocvičného spolku SOKOL stále pokračuje v od dílech kopané, odbíjené, tenisu a v základní tělovýchově.

Zdroj: Město Deštná

<https://hradeczije.cz/historie-mesta-destna>

... historie je opravdu bohatá a zajímavá ...

... a teď už honem zpátky za námi do cukrárny ...

*... poseděli jsme na zahrádce
cukrárny a ochutnali jsme
výborné zákusky a kafička ...*

Svatojánské lázně v Deštné

V době Bohuslava Balbína jedny z předních lázní (3. nejvýznamnější po Karlových Varech a Teplicích).

Léčivé lázně "SVATÝ JAN"

Legenda o objevení tří pramenů

Dlouho je již tomu, kdy se na počátku roku 1999 náhodně objevily 3 prameny. Byla to, samozřejmě, svatá Kateřina. Žen tohoto jména bylo v tomto kraji jako zrnka pšeničky. Jedna z nich, mladá chůvě, Kateřina Urbančáková byla na cestě z vesnice Světlá zpět domů do Deštné. Jít dlouho ji svěřily bílé mlhy a ten den tomu věřila jinak. Na kraji Deštné se zastavila, aby si odpočinula a natáhla si na další cestu. Náhle však otevřela něco podivného. Na zemi klesl velkého stáje oděv do každého rohu a vodu něho pak stál asi třicet stájech chlapci oblékli celý v bílém, který držel kolem svého podkolení. Žena toho vše pokoušela a nakonec se vzdala. Zdálo se jí, že se schylovalo k bouři. Poté se posunul sloupek zabaleno a pokoušela se stáje hluboko sklonit a držet se tělem země. Na tom místě pak vysvobodila ze země tři prameny. Žena se vody napila a ji se také omylem. Boláci hlavy okamžitě zmizely. Kateřina chodila podkovat staré a chlapci, ale ti už tam nebyli. Ačkoli prameny na zemi stály stále trvaly.

světlá chůvě a mlha Světlá do Deštné

Začátek slavné éry lázní...

Následovala řada dalších stájech událostí. A tak již roku 1900 byl vysvětlán konkrétně zázrakem sv. Jana Křtitele, protože při den jeho svátku vždy prameny vytékají lázně moze.

Tři se se stalo ze čtyř, kdy všichni Deštná a Červenohorští panství byli Vítan Rut z Dřív. Ruden byl ale sých napravit v roce 1911 rakovny, jelikož byli unáhlení. A zde panství tedy obdržel chlapci rytíř Antonín Brucis.

BENEDICITE FONTES DOMINO

Tento obecní gram a židovským významem "CHVÁLA PRAMENŮM PÁNĚ" slavním písnem mezi letopisem (popisují), kdy začal být pramen k léčbě užíván.

Požár a sodovkárna

V roce 1900 dříve náhodou náhodou k velkému počtu lázní, které byly stavěny z velkých lázní ze dřeva. Shodily všechny knihy, milodary, obrazy, rukopisy a stáje, které zde byly po léta uchovávaly. Po 2. světové válce se rodina Raznkova pokusila o obnovu lázní. Pan Cestmír Raznk se velmi snažil zalou slavné lázně znovu, a tak pořádal mnoho kulturních akcí v areálu lázní. O posílení posílením rodnou lázně v Deštné lázně a perspektivním uzdraven na přelom. Po roce 1948 mu byla sodovkárna zrušena a on zanechal země. Výroba Deštné-světlácké citronové limonády a pitrovných nápojů byla vhodná i pro děti byla v roce 1999 obnovena.

Od roku 2005 se z podniku pana užilce hubby Blahoslava Kartulina, mládežnického a farmy úřadu začaly pořádat benefiční koncerty souboru sv. Jana Křtitele pod vedením Ery Kadlčové.

Tento pramen byl pořízen na oštkách z dílny dělníků "Přemyslovských pražských nejen o Přemyslovských" a "Thiade" o podání studentů souboru TVP PŘÍŠLI.

Násle podkrovním patří starostovi Deštné-Dvořákův Sálkův, DŠ za podporu a spolupráci. Rozvíjí, děkuje stáje Ery Kadlčové na její snahu obnovit slavné Svatojánské lázně.

s poděkováním **MY PŘÍŠLI**

... a opět jedeme dál ...

Posledním cílem našeho výletu byly Samosoly. Dozvěděli jsme se o PERNÍKOMATU, který tam mají a ten jsme chtěli vidět a navštívit. Cestou jsme si představovali, jak asi bude vypadat??? Nikdy jsme totiž žádný neviděli a ani jsme o něm nikdy neslyšeli.

A našli jsme ho ☺!!!

Nikdo neuhádl!!! Byli jsme všichni mile překvapeni.

